

Εκτρώσεις: προβληματισμοί, θεραπεία και αποκατάσταση (π. Φιλόθεος Γρηγοριάτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 23, 2020

Μέ αφορμή τά όσα συνέβησαν τελευταία σχετικά μέ τό θέμα τοῦ “άγέννητου παιδιοῦ” καί μετά τήν μεγάλη δημοσιότητά του στό πανελλήνιο, αλλά καί πέραν αὐτοῦ, αἰτηθεῖς καταθέτω τό παρόν ὡς ἐλάχιστη συμβολή μου γιά γόνιμο προβληματισμό ὄλων μας.

Παρακάμπω τήν πρόχειρη καί ἐσπευσμένη κυβερνητική ἐντολή γιά τήν ἀπόσυρση καί καθαίρεση τῶν σχετικῶν ἐντύπων τοιχοκόλλησης, ἡ ὁποία ἐντολή ἀποτελεῖ ἀλγεινό **πλήγμα-ἐπιβουλή κατά τῆς “ἐλευθερίας τοῦ προσώπου” καί τῆς “ἐλευθερίας τῆς ἔκφρασης”** στήν σύγχρονη εὐνομούμενη, στά λόγια, κοινωνία μας.

Μέσα σ’ ὄλα αὐτά ιδιαίτερη ἐντύπωση μᾶς προκάλεσε ἡ ἀντίδραση καί ἐντονη τοποθέτηση συνανθρώπων μας πάσης ἡλικίας καί τῶν δύο φύλων, πού ἐκφράσθηκαν, ἐνήργησαν, θετικά ἢ ἀρνητικά, γιά τό ἀναφερθέν γεγονός, πού ἔχει φυσικά ἄμεση σχέση μέ τό φλέγον θέμα τῶν ἐκτρώσεων καί μάλιστα στήν Πατρίδα. Καί θυμηθήκαμε, ιδίως αὐτές τίς ἡμέρες πού ἐορτάσαμε τήν ὡραία ἐορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ, τήν προφητική ρῆση τοῦ δικαίου Συμεῶν πρὸς τήν Κυρία Θεοτόκο, ὅταν Αὐτή προσέφερε τόν Υἱό Της, τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, στόν Ναό τοῦ Θεοῦ:

«ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν... καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον... ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί» (Λουκ. β´, 34, 35).

Ὁ Χριστός θά γίνῃ -ὅπως καί ἔγινε καί γίνεται σήμερα- σημεῖο ἀντιλογίας, μεγάλης ἀσυμφωνίας, ἢ καί ἀντιπαραθέσεως μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ὅσοι ἀπιστήσουν καί Τόν ἀπορρίψουν τελεσίδικα στήν ζωή τους, θά ἐκπέσουν ἀπό τήν ἀλήθεια, θά ἀποτύχουν. Ὅσοι ὅμως Τόν πιστεύσουν, ὡς τόν μόνο ἀληθινό Θεό, Δημιουργό τῶν πάντων καί Σωτῆρα τους, αὐτοί -ἀκόμη κι ἂν προσωρινά τώρα ἢ πρὶν εἶναι ἢ ἦσαν σέ πτώση, σέ ἀποτυχία- μέ τήν ἐνσυνείδητη πίστη τους σ’ Αὐτόν θά ἀνορθωθοῦν, θά ἐλευθερωθοῦν ἀπό κάθε δεσμά, ἀπό κάθε ἁμαρτία, ἀπό ἐνοχές, ἀπό δεινά ἀδιέξοδα. Αὐτή δέ ἡ ἀντιλογία τῶν ἀνθρώπων σχετικά μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ, καί πού φυσικά θά μεταφράζεται στοὺς μὲν ὡς “πτώση” στοὺς δέ ὡς “ἀνάσταση”, θά συμβῆ (καί ἤδη συμβαίνει), ὥστε νά φανερωθοῦν (καί ὄντως φανερώνονται) οἱ κρυφοί λογισμοί, οἱ προσωπικές, βαθιά ἀφανεῖς διαθέσεις τοῦ καθενός, πού ἀπορρίπτει ἢ ἀποδέχεται τόν

Χριστό, ως τόν μόνο προφητευθέντα στους αιώνες αληθῆ Θεό και Σωτήρα τοῦ κόσμου.

Ἀπό τό πῶς δηλ. τοποθετοῦνται ἀπέναντί Του οἱ ἄνθρωποι, πιστεύοντας ἢ ἀπιστῶντας σ' Αὐτόν, ἐξηγεῖται καί ἡ στάση τους γιά τά μεγάλα ζητήματα στήν ζωή, ἀλλά καί γιά πολλά μικρότερα. Κατανοοῦνται τά λόγια, τά ἔργα, οἱ διαφορες ἀντιδράσεις τους. **Φανερώνεται ὁ ἔσω ἄνθρωπος**, ἴσως καί τά ἐπιμελῶς κρυμμένα ἀποκαλούμενα “προσωπικά δεδομένα” τους, τά περισσότερα ἀπό τά ὁποῖα γιά τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ δέν μποροῦν νά εἶναι καί τόσο κρυμμένα. Ἀφοῦ τό μεῖζον γι' αὐτούς εἶναι νά ζοῦν ἐν Αὐτῷ καί δι' Αὐτόν. Αὐτό δέ, ἂν τό γνωρίζουν ἢ ὄχι οἱ ἄλλοι, δέν ἔχει καί μεγάλη σημασία γι' αὐτούς.

Ἀλλά καί σ' ὅσους ἀντιθέτως δέν ἀποδέχονται τόν Χριστό κι ἀπιστοῦν σ' Αὐτόν, πάλι καί σ' αὐτούς γνωρίζεται ἐν πολλοῖς αὐτή ἡ στάση ἀπιστίας τους, μέ τίς ὁποῖες ἀντιδράσεις τους, σχεδόν σέ ὅλα τά “πιστεύω” τους, τούς λόγους καί ἐνέργειές τους. Ἄθελά τους προδίδουν τόν ἔσω τους ἄνθρωπο, ἀφοῦ ὡς γενικός στόχος καί σκοπός τους ἀποκαλύπτεται ἡ ἀπόρριψή τους στόν Χριστό καί τήν Πίστι Του, τήν Ἐκκλησία Του.

Αὐτά “γεννήθηκαν” μέσα μου μαθαίνοντας γιά τήν ἔνταση πού προκλήθηκε μέ τίς γνωστές πλέον σέ ὅλους “ἀφίσσες γιά τό ἀγέννητο παιδί” καί πού μαζί του κι αὐτές πολύ εὐγενικά, πολύ διακριτικά “φώναζαν”:

“Ἀφήστε μας νά ζήσουμε, νά ὑπάρχουμε κι ἐμεῖς, γιά λίγες μόνο ἡμέρες νά σᾶς πληροφορήσουμε, νά σᾶς ποῦμε μέ σεβασμό στήν ἐλεύθερη βούλησή σας, γιά τήν ἀλήθεια, γιά τό μέγα θαῦμα τῆς ζωῆς, πού ἴσως πολύ βοηθήση κάποιους νά μάθουν κάτι πού ἐνδεχομένως δέν ἤξεραν. Μήπως κι αὐτό τό “κάτι” τούς πείση, νά ἀναβαθμίσουν τήν γνώμη τους γιά τήν ἱερότητα καί αἰώνια ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, πού σέ κάθε περίοδο τῆς ζωῆς του, ἀκόμη κι ὅταν εἶναι ἔμβρυο, εἶναι πρόσωπο ἀνεπανάληπτο, μοναδικό, τέκνο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ!”

Μάθαμε πάλι, κι ἐμεῖς οἱ μοναχοί, κατ' ἀρχήν γιά τόν θεοφιλῆ κι ἀνιδιοτελεῆ κόπο τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι μέ πίστη στόν Θεό κι ἀπό φροντίδα ἀγάπης ἀγωνίζονται γιά τήν Πατρίδα, γιά πολλές ψυχές συμπατριωτῶν μας, πού δυστυχῶς -χωρίς ἴσως νά γνωρίζουν πολλά γιά τό θαῦμα τῆς ζωῆς- εὐκόλα πείθονται ἀπό ἄλλες φωνές κι ἀποφασίζουν νά “πετοῦν” τά παιδιά τοῦ Θεοῦ καί παιδιά τους. Κι ἐμεῖς μαζί τους πονοῦμε πολύ γι' αὐτό, γιά τήν Πατρίδα, γιά ὅλο τόν σύγχρονο κόσμο, πού τολμώντας αὐτό τό φοβερό κι ἀπευκταῖο, ὅλο καί ξεμακραίνει ἀπό τήν Ὁδό, τήν Ἀλήθεια, τήν Ζωή.

Στόν ἀντίποδα πληροφορηθήκαμε μαζί μέ ὅλους γιά τήν ἀντιλογία καί ἀρνητική στάση ἄλλων ἀδελφῶν, πού ἀντιπαρατάχθηκαν στους πρώτους καί στήν νόμιμη,

δίκαιη άγωνία τους.

Σ' αυτούς δέ πού έν θερμῷ ένήργησαν και πού πρόβαλαν -κάποιοι μάλιστα και βίαια- τήν αντίρρηση και άπόρριπή τους στην σεμνή κι άδολη προσπάθεια για ένήμερωση στό έν λόγω θέμα, ὅπως και σε πολλούς άλλους πού συμφωνοῦν μ' αυτούς, θά θέλαμε νά άπευθυνθοῦμε, νά μιλήσουμε ταπεινά, ως άδελφοί προς άδελφούς, μέλη άλλωστε τής ίδιας κοινωνίας, για τήν όποία και ὅλοι νοιαζόμαστε.

Προφανῶς οί συνάνθρωποι μας αυτοί, είτε οί ίδιοι ἔχουν κάποια προσωπική τους συμμετοχή σε έκτρώσεις είτε άπλῶς θεωρητικά τίς άποδέχονται αντικρούοντας κάθε άλλη τοποθέτηση και αντίλογο.

Κατά τήν γνώμη μου, κάτι πού επίσης ένδιαφέρει εἶναι, κατά πόσον ἐμεῖς οί ίδιοι εἴμαστε πεπεισμένοι για τήν ὀρθότητα τέτοιων ἐπιλογῶν μας, ιδεῶν, λόγων και ἐνεργειῶν μας και παραμένουμε ικανοποιημένοι μέ τήν σχετική στάση μας. Ἦ ἄν ὅλα αυτά συνέβησαν άπό μέρους μας, ως κάτι πού δέν πολυεξετάσαμε ἐπισταμένως, ἢ ἔγιναν μέ ἔλαφρά τήν συνείδησή μας ἢ κατοπιν κάποιας άδυναμίας, ἐξαρτήσεως ἢ και ἐξωτερικῆς πιέσεως. Διαφορετική προφανῶς ἡ βαρύτητα και εὐθύνη στην καθεμιά άπό τίς δύο περιπτώσεις.

ΑΝΥΠΙΑΚΟΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε κατ' εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ Του και δέχθηκε τό ζωογόνο Του "φύσημα", τήν θεία Χάρι μέσα του. *"Και ἐνεφύσησεν (ὁ Θεός) εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς, και ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν"* (Γέν. β', 7). Ἔχει τήν πνοή τοῦ Θεοῦ, εἶναι δημιουργημένος νά ζῆ σε κοινωνία μαζί Του, κατ' εἰκόνα Του και καθ' ὁμοίωσιν. Ἔτσι ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἔμφυτη μέσα του ως φωνή τοῦ Δημιουργοῦ του τήν φωνή τῆς συνειδήσεώς του, πού ὅταν τήν κρατᾶ ἀνόθευτη και καθαρή, τοῦ ὑποδεικνύει και τόν πληροφορεῖ για τό πανάγιο θέλημά Του. Ζώντας δέ μέ καθαρή τήν συνείδησή του, γνωρίζει ὅτι ζῆ κατά Θεόν, σύμφωνα μέ τίς ἅγιες ἐντολές Του, πορευόμενος μέ εἰρήνη και ἀνάπαυση.

Τό νά πλανηθοῦμε και νά πέσουμε, τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας ὄλων μας εἶναι σύμπτωμα και χαρακτηριστικό. Δέν μπορούμε ὅμως νά νομίζουμε, ὅτι αγαποῦμε τόν Θεό, ὅτι πιστεύουμε σ' Αὐτόν, ἐνῶ ζοῦμε ἀδιαφορώντας για τό ἅγιο θέλημά Του στην ζωή μας. Ἦ ὅταν, ἐνῶ μάς ἐλέγχει ἡ συνείδησή μας, δέν ἀγωνιζόμαστε προς διόρθωσή μας. Ἔτσι παραμένουμε -ἔστω και προσωρινά μέχρι νά ἀνανήψουμε- στό σκοτάδι, στό ψέμμα, μακριά άπό τό νά ἀρέση ἡ ζωή μας στόν Θεό.

Είναι γνωστό από την Αγία Γραφή και τους αγίους Πατέρες, **ότι κάθε συνειδητή ιδίως ανυπακοή του ανθρώπου στο άγιο θέλημα του Θεού, αποτελεί άστοχία, άποτυχία, πλάνη, ό,τι δηλ. σημαίνει ο όρος “άμαρτία”**. Η δέ ψυχή μετά από αυτό βιώνει μιά όδυνηρή έμπειρία, αναστάτωση. Συμβαίνει δέ **τούτο από ένεργεια τής Χάριτος του Θεού στην ψυχή για την έπαναφορά της στην φυσική τάξη του θείου θελήματος, έφ’ όσον δέν έχει ακόμη φιμωθή ή φωνή τής συνειδήσεως**.

Η πρώτη ανυπακοή τής Ιστορίας συνέβη, ως γνωστό, στον Παράδεισο. Πλανήθηκε πρώτα ή Εύα από τον όφι και παρασύρθηκε κατόπιν ο Αδάμ από την γυναίκα του. Αν και αρχικά είχαν και οι δυό τους κάποια έλαφρυντικά για την πτώση τους αυτή, στην συνέχεια έν τούτοις δέν θέλησαν νά συνετισθούν ούτε κι από την πατρική βοήθεια του αγίου Δημιουργού πού έσπευσε προς διόρθωσή τους. Δέν θέλησαν δηλαδή νά μετανοήσουν, αλλά έκουσίως κι έγνωστικά πλέον, μέ έπιπόλαιες δικαιολογίες επέλεξαν, νά μή έπανορθώσουν τό λάθος τής ανυπακοής τους κληρονομώντας έτσι τον θάνατο και την έξωσή τους από την τρυφή τής κοινωνίας τους μέ τον άγιο Θεό. Έρμηνεύοντας οι Άγιοι Πατέρες τά προαναφερθέντα λέγουν, ότι ή πτώση των πρωτοπλάστων και κυρίως τό τελεσίδικο αυτό βήμα για τό όποιο και χωρίσθηκαν από τον Θεό και Δημιουργό τους ήταν ή **άμετανοησία** τους.

Και αρχίζει από τότε ή τραγική περιπέτεια του γένους ήμών των ανθρώπων.

Ο “κανόνας” πού μάς δόθηκε για την σοβαρή αυτή παράβασή μας -πού μέ την σειρά μας κι έμεις οι ίδιοι έπαναλαμβάνουμε άπειρες φορές στην προσωπική μας ζωή-, για την ανυπακοή δηλ. κι άμετανοησία μας, δέν έχει καθόλου τιμωρητική έννοια και περιεχόμενο. **“Ο Θεός άγάπη έστι” (Α΄ Ιω. δ΄, 8)**. Και **ή Άγάπη δέν προσβάλλεται, ώστε νά τιμωρή. Πάντα και μόνο από μέριμνα για την διόρθωση και τό καλό μας δίδεται, ό,τι δίδεται από τον Θεό**.

Έμβαθύνοντας υπέροχα, θεολογικά ο **άγιος Λωρόθεος** μάς διδάσκει γι’ αυτήν την ποιμαντική άγάπη του Θεού, την άγαπητική του φροντίδα προς τον άνθρωπο, άναφερόμενος στην έξωση των πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο:

“Δέν δημιουργήθηκε ο άνθρωπος μέσα σε κάθε απόλαυση, σε κάθε χαρά, σε κάθε ανάπαυση, σε κάθε δόξα; Δέν βρισκόταν μέσα στον Παράδεισο; Του είπε ο Θεός: «Μήν τό κάνεις αυτό». Και τό έκανε. Βλέπεις υπερηφάνεια; Βλέπεις ισχυρογνωμοσύνη; Βλέπεις ανυποταξία; Όταν λοιπόν ο Θεός είδε εκείνη την αναιδεια, είπε: «Αυτός είναι άνόητος, δέν ξέρει νά χαρεί. Αν δέν κακοπεράσει, σε λίγο καιρό πάει, χάνεται έντελώς. Γιατί, αν δέν μάθει τί είναι θλίψη, δέν θά μάθει και τί είναι ανάπαυση». Τότε του έδωσε ό,τι του άξιζε και τον έβγαλε από τον Παράδεισο. Παραδόθηκε λοιπόν στη φιλαυτία του και στά θελήματά του, για νά τον συντρίψουν, για νά μάθει νά μήν έχει έμπιστοσύνη στον έαυτό του, αλλά στην

έντολή του Θεού, για να τον διδάξει, αυτή η ταλαιπωρία της παρακοής, την ανάπαυση της υπακοής, όπως λέει ο Προφήτης: «Θά σε τιμωρήσει ή ίδια ή απόστασία σου» (Ιερ. β´ 19)».

(Άββã Δωροθέου, Α΄ Διδασκαλία, έκδ. Έτοιμασία, στ. 8, σ. 95)

Και σε εμάς τό ίδιο περίπου, αναλογικά συμβαίνει. Κάθε φορά που συνειδητά ή ασυνείδητα ξεφεύγουμε από την Χάρι της κοινωνίας Του, επιτρέπει ο Θεός με πολλούς τρόπους θλίψεις, πόνους, αδιέξοδα. **Πάντοτε παιδαγωγικά με άπώτερο στόχο και σκοπό την επιστροφή, συγχώρηση, επανένωσή μας μαζί Του. Είναι δέ πάντοτε υπερβολικά πρόθυμος να μάς συγχωρή, να μάς δέχεται προσφέροντάς μας την ίδια, απaráλλακτη αγάπη Του.**

Ο Φ. Ντοστογιέφσκι, μετά την μεταστροφή του στον Χριστό έγραφε:

"Μήν φοβάσαι και μήν θλίβεσαι, αφού μετανοείς, όλα θά σου τά συγχωρέσει ο Θεός. Όλα τά συγχωρεί ο Θεός σε κείνον που μετανοεί αληθινά. Δέν υπάρχει άμάρτημα που να μπορεί να έξαντλήσει την άστείρευτη αγάπη του Θεού. Φρόντιζε μονάχα για την αδιάκοπη μετάνοια και διώξε τον φόβο από την καρδιά σου. Πίστευε ότι ο Θεός σε αγαπάει παρ' όλο που άμάρτησες..."

(Στάρετς Ζωσιμάς, Άδελφοί Καραμάζωφ)

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Έγείρεται όμως τό έρώτημα, "ή έκτρωση συγχωρείται, θεραπεύεται;"

Η άπάντηση έρχεται από τον ίδιο τον Θεό-Πατέρα:

"... Έγώ είμαι που σβήνω, έξαλείφω τις παρανομίες, τις άμαρτίες σου, και δέν θά τις ξαναθυμηθώ πιά... Έσὸν όμως -θά σου κάνη καλό- πάντα να τις έχης υπ' όψιν σου. Και έτσι έλα να διαλεχθοῦμε, να δικασθοῦμε· λέγε εὖτος τις άνομίες σου, για να άπαλαγής άπ' αυτές."

(βλ. Ήσ. μγ', 25, 26)

Κι ο Άββãς Ίσαάκ μάς διδάσκει έπιγραμματικά: "Οὐκ έστιν άμαρτία άσυγχώρητος, εί μή ή άμετανόητος".

(Τά Εύρεθέντα Άσκητικά, Λόγος λ', έκδ. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη, 1977, σ. 127)

Όλες οι πτώσεις μας, μικρές ή μεγάλες μπορούν να συγχωρούνται, να διορθώνονται, να εξαλείφονται. Μέ την από βάθους καρδίας και συντριβής προσευχή μας κορυφώνεται η μετάνοιά μας εξομολογούμενοι στον Θεό ενώπιον του ιερέως Του. Όπου και αναφέρουμε με συναίσθηση, ταπείνωση και πίστη (έμπιστοσύνη στην αγάπη Του) την παράβαση κι άποτυχία μας.

Έτσι όλα θεραπεύονται, τακτοποιούνται.

Τό πρόβλημα υπάρχει, παραμένει, όταν δέν μετανοή ή ψυχή . Τότε υποφέρει πολύ, πάσχει χωρίς παρηγοριά και προοπτική για λύση. Γεύεται μιά όδυνηρή έμπειρία, βαθύτατη απόγνωση την συνταράσσει. Γνωρίζει ίσως τον νόμο του Θεού ο άνθρωπος, τί έπρεπε να είχε κάνει και τί έκανε, πληροφορείται από την συνείδησή του και από την κοινή λογική, έχει συνεχείς τύψεις για τά κρίματά του, σκέπτεται για τίς έπιπτώσεις της άμαρτίας του, και έντούτοις έμποδίζεται να άνοιχθῆ μέ μετάνοια στον Θεό.

Φρικτό παράδειγμα της άπαίσιας αυτής καταστάσεως φανερώνουν λόγια πού μιά πολύ δυστυχισμένη ψυχή, ένας έγκληματίας, εξαγορεύεται σ' ένα άγιο ιερέα τά είδεχθῆ κακουργήματά του λίγο πριν τό τέλος του, αλλά χωρίς μετάνοια, γι' αυτό και δυστυχώς χωρίς λύτρωση:

“Πεθαίνω τόσο σκληρά, γιατί έκανα πολλά κακουργήματα... Πολλούς ανθρώπους έφαγα, μεγάλες συμφορές προκάλεσα... Δέν έχω τή διάθεση μήτε και τή δύναμη να μετανοήσω. Είναι τόσα πολλά, άλλωστε, τ' άνομήματά μου... Μά και ποιός να μέ συγχωρέσει; Οί άνθρωποι πού έβλαψα, όσοι ζούν; Για ποιό λόγο; Ή μήπως ο Θεός, στον όποιο δέν πολυπιστεύω;... Μεγάλωσα μέσα στην άπιστία, την άνηθικότητα, την ύποκρισία...

Γιά μένα... π. Άρσένιε, κάθε δρόμος προς τό Θεό έχει πιά κλείσει. Πεθαίνω... Ποτέ δέν φοβήθηκα τό θάνατο. Ωστόσο τώρα νιώθω πώς είναι κάτι φοβερό!

... Κάποτε ήθελα να εξομολογηθῶ, να σᾶς άποκαλύψω όλα μου τά έγκλήματα. Όταν όμως τ' αναλογίσθηκα, όταν λίγο μόνο συναισθάνθηκα τό πλήθος και την βαρύτητά τους, θεώρησα πώς θά' ταν άσκοπο. Ο χρόνος δέν γυρίζει πίσω. Νά έπανορθώσω δέν μπορώ. Και ή πέτρινη καρδιά μου δέν λυπάται. Τί νόημα θά είχε λοιπόν ή εξομολόγηση;... Μόνο δυό γεγονότα... χρόνια τώρα έρχονται και ξανάρχονται μπροστά στά μάτια μου. Τά βλέπω ακόμα και στά όνειρά μου. Δέν μπορώ να τά ξεχάσω, δέν μπορώ να ήσυχάσω...

“... ένα παλληκαράκι δεκαεφτά μόλις χρονών... τό κάρφωσα χωρίς λόγο... Ίκέτευε. Έκλαιγε. Μά έγώ ήθελα... στη συμμορία μου να τούς δείξω πώς δέν ύπολογίζω την

άνθρωπινη ζωή. Τό ' φαγα τό παιδί. Καί από τότε, μόλις κλείσω τά μάτια, παρουσιάζεται μπροστά μου κλαμένος και ματωμένος...

“Μιά γυναίκα πάλι... Χρόνια μέ ταλαιπωρεῖ κι αὐτή... μπήκαμε σ' ἕνα διαμέρισμα... γιά νά τό ληστέψουμε... Μά ἔπρεπε πρῶτα νά βγάλουμε ἀπ' τή μέση τή γυναίκα... Γιά μερικά δευτερόλεπτα δίστασα, τή λυπήθηκα. Γύρισε τό κεφάλι της καί κοίταξε τίς εἰκόνες, πού ἦταν σέ μία γωνιά. Σταυροκοπήθηκε κάμποσες φορές καί ψέλλισε: «Τέλειωνε... Μαζί μου εἶναι ὁ Θεός. Παναγιά μου, μή μ' ἀφήσεις!». Κάρφωσα τό μαχαίρι δύο φορές... Γλύστρησε ἀργά πάνω στόν τοῖχο, κάνοντας γιά τελευταία φορά τό σταυρό της, κι ἔπεσε στό πάτωμα μ' ἕνα ἄψυχο «Κύριε, ἐλέησον». Καί τώρα... τή βλέπω κι ἐκείνη συνέχεια μπροστά μου”...

Κι ὁ ἐγκληματίας αὐτός “πέθανε ὀδυνηρά. Τό πρόσωπό του ἦταν παραμορφωμένο. Ἀπό τούς πόνους ἄραγε; Ἡ μήπως ἀπό τό μίσος... Ἐμεινε ἔτσι καί μετά τό θάνατό του: ἀγριωπό μά καί πονεμένο· ἀπειλητικό μά καί ἀπελπισμένο...”

(π. Ἀρσένιος, ὁ κατάδικος... ἔκδ. 'Ι. Μ. Παρακλήτου, Ὡρωπός Ἀττικῆς, 2017, σ. 172-177)

Ἐνθυμούμαστε τά φοβερά λόγια τοῦ Κυρίου γιά τόν Ἰούδα στόν Μυστικό Δεῖπνο: “οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ... καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος”. (Ματθ. κστ', 24)

Ὁ φρικτός αὐτός λόγος ἐλέχθη ἀπό τόν Θεό τῆς ἀγάπης σχετικά βέβαια μέ τό μέγιστο ἀμάρτημα τοῦ Ἰούδα, ἀλλά θεωρῶ ιδιαίτερα γιά τήν ἀμετανοησία του. **Μετεμελήθη μέν, δηλ. αἰσθάνθηκε τί ἔκανε**, εἶχε φοβερές ἐνοχές, ἀλλά μή ἔχοντας ταπείνωση, καί κυρίως πίστη -δηλ. ἐμπιστοσύνη- στόν Χριστό, ὅτι μπορεῖ νά τόν συγχωρήσει, **δέν μετενόησε**. Ἐάν μετανοοῦσε, δέν θά τόν συγχωροῦσε Αὐτός πού συγχώρεσε τόν ἀρνητή Του, ἀπόστολο Πέτρο, τόν διώκτη Του ἀπόστολο Παῦλο, καί τόσους ἄλλους; Δέν θά τόν δεχόταν πάλι πίσω, Αὐτός πού εἶπε “τόν ἐρχόμενον πρός με, οὐ μή ἐκβάλλω ἔξω”; (Ἰωάν. στ', 37)

Ἡ ἀμετανοησία λοιπόν χαρακτηρίζεται ἰδίως ἀπό ἔλλειψη πίστεως στόν Θεό καί φυσικά ἀπό ἐγωισμό, συνοδεύεται δέ συχνά ἀπό ἀπελπισία, ἀφοῦ συνήθως καταρρέει ἡ ἄμετρη αὐτοεκτίμηση μέ τήν διαπίστωση τοῦ μεγέθους τῆς πτώσεως. Τέλος ἐπέρχεται νέκρωση κάθε ὑγιοῦς διαθέσεως γιά ἀγῶνα, γι' αὐτό καί **δέν λαμβάνονται φρόνιμες, κατά Θεόν αποφάσεις, ἀλλά ἀσύνητες, ἀπερίσκεπτες, ὀλέθριες, ἀπονενωμένες**. Κατά δέ τούς Ἁγίους Πατέρες αὐτή ἡ κατάσταση τῆς ἀμετανοησίας εἶναι ἡ ὄντως βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐνόσω ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σέ ἀμετανοησία, εἶναι “ἐκτός ἑαυτοῦ”. Ἀντιθέτως ἡ

μετάνοια, όπως μάς διδάσκει η Έκκλησία, **τόν επαναφέρει “είς εαυτόν”, στα λογικά του**. Μετάνοια σημαίνει ότι η ψυχή ἐγείρεται από τόν ύπνο τῆς ἀσωτείας, από τήν ζάλη στήν ὁποία βρισκόταν, τόν λήθαργο τῆς ψεύτικης ζωῆς. Ἔρχεται σέ αἴσθηση καί ἐπίγνωση τῶν μεγάλων ἀποτυχιῶν της. Συντρίβεται καί μέ ταπείνωση καί πίστη καταφεύγει στόν Χριστό λαμβάνοντας τίς ὀρθές, σωτήριες ἀποφάσεις. **Ἔτσι συγχωρεῖται, εἰρηνεύει, χαίρεται, σώζεται ἐν Χριστῷ!**

ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Ὁ ἅγιος Θεός πάντοτε μόνο τό ἀγαθό ποιεῖ. Δίδει ζωή, ζωογονεῖ.

Ἐγώ, ὁ μικρός ἄνθρωπος, ἐπιφέρω θάνατο, ἐξόντωση, ὄλεθρο.

Ἡ ἔκτρωση (ἄμβλωση), ἡ καταστροφή μιᾶς ζωῆς, εἶναι πολύ μεγάλη ἁμαρτία. Διότι συμπεριέχει, συμμερίζεται τήν πονηρία τοῦ “ἀντικειμένου Διαβόλου”, ἀντίκειται στήν ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ, στό πανάγιο, εὐεργετικό ἔργο Του. Κι ὅσο παραμένω στήν ἀμετανοησία, τήν σκληροκαρδία, τήν αὐτοδικαίωση μέ τίς δικαιολογίες μου, ἐπιλογές τῆς φιλαυτίας μου, βρίσκομαι ἀπομονωμένος ἀπό τήν Ζωή. Σκότος κυριαρχεῖ στήν ψυχή μου, νέκρωση πνευματική συντελεῖται μέσα μου. Ὁ θάνατος ἀποκτᾶ βαθεῖες ρίζες μέσα μου, ἔχει δικαιώματα πάνω μου. Ἡ ὅλη ὑπαρξή μου ἀναδίδει ὀσμὴ θανάτου.

“τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου ἡ ἁμαρτία” (Α΄ Κορ. ιε΄, 56).

Ἀπό ἀγάπη καί μόνο γιά τίς ψυχές τῶν συναθρώπων μας, πού ἐνέχονται στήν ἁμαρτία τῆς ἐκτρώσεως καί γιά τήν πλήρη “ἀποθεραπεία” τους ἀπ’ αὐτήν, δέν μάς ἐπιτρέπεται, δέν ἔχουμε δικαίωμα νά τήν μειώσουμε ἢ νά τήν συγκαλύπτουμε. Εἶναι ὄντως φρικτὴ προσβολή κατά τῆς ἱερότητος τῆς ζωῆς, “ὑβρις” κατά τοῦ Θεοῦ, πού ἐρμηνεύεται -ἔστω κι ἂν δέν εἶναι πάντα συνειδητό ἀπό πολλούς- ὡς πράξη ἀλαζονείας, αὐθάδειας, ἐξέγερσης κατά τοῦ μόνου Δημιουργοῦ.

Κι αὐτό δέν εἶναι δική μας ἐκτίμηση καί γνώμη. Οἱ αἰῶνες βοοῦν, ὅλη ἡ οἰκουμένη εἶναι κατάστικτη ἀπό τό αἶμα ἀθῶων θυμάτων, τῶν ἀγέννητων τέκνων τοῦ μόνου Εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ.

Πόσες καί πόσες ἀναληθεῖς κοσμικές ἀντιλήψεις παντοιοτρόπως δέν προβάλλονται καί διαφημίζονται ὑπὲρ τῶν ἐκτρώσεων συνεπικουρούμενες ἀπό τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καί πάθη! Κατόπιν πολλῶν πιέσεων ψηφίζονται σχετικὰ νομοσχέδια καί ἰσχύουν ἔκτοτε ὡς νόμοι, ἐπιβάλλονται νομικές θέσεις, “ιατρικές” ἀπόψεις,

πρακτικές μέθοδοι, μεθοδεύεται διασπορά επιχειρημάτων -παραπλάνηση τῆς κοινῆς γνώμης- ἀπό μιά σύγχρονη “παγκόσμια βιομηχανία τῶν ἐκτρώσεων”.

Καί ἐνέχονται ἐκτός ὄλων αὐτῶν πού ἐμπλέκονται γιά τήν ἐξάπλωση καί διάδοση τῆς ἀποτρόπαιης αὐτῆς ἀμαρτίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο οἱ γυναῖκες πού τελικά τήν ἀποφασίζουν, κάποιες -εἶναι ἀλήθεια- μέ πολλά ἐλαφρυντικά, ἀλλά κι ἄλλοι πολλοί, ἔστω κι ἄν τούς ἀπαλλάσσει ἡ ἀνθρώπινη νομοθεσία.

Ἐνέχονται ὅσοι ἀπό τούς ἰατρούς μέ τό βοηθητικό προσωπικό τους, παραβαίνουν τήν χριστιανική τους συνείδηση ἀλλά καί τόν ἀρχαῖο “Ὁρκο τοῦ Ἴπποκράτους”, κατά τόν ὁποῖο σέ εἰδική ἐπίσημη τελετή ρητῶς ὑπόσχονται, ὅτι “... δέν θά δώσω σέ ἔγκυο γυναῖκα φάρμακο πού προκαλεῖ ἔκτρωση”. “... οὐδέ γυναικί πεσσόν φθόριον δώσω”.

Βαρύνονται μέ τήν μεγάλη αὐτή ἀμαρτία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπίσης ὅλοι οἱ **ἄνδρες-σύζυγοι ἀλλά καί οἱ γονεῖς τῶν γυναικῶν πού ἀποφασίζουν ἔκτρωση, καί συγγενεῖς καί φίλοι κι ἄλλοι ἴσως πολλοί ἄγνωστοι**. Ὅσοι, ἄλλοι μέ βαρεία τήν συνείδησή τους κι ἄλλοι τελείως ἀσυνείδητα, συναποφασίζουν, ἀδιαφοροῦν γιά τό τί θά συμβῆ, ἤ συμφωνοῦν μέ τίς συζύγους, κόρες, φίλες ἢ γνωστές τους καί τίς ὠθοῦν, παροτρύνουν γιά διάφορους λόγους, ἐνισχύουν, πείθουν, ἄλλοι τίς ἐγκαταλείπουν ἢ καί τίς ἀπειλοῦν ἀκόμη, γιά νά προβοῦν σέ ἔκτρωση.

Μᾶς ἀφορᾷ ὅλους πολύ τό σοβαρότατο ζήτημα τῶν ἐκτρώσεων. Ἐκτός τῆς συμμετοχῆς μας σέ προσευχή ἀγάπης, γιά ὅσες κι ὅσους βαρύνονται προσωπικά, εἶναι καί δική μας ὑπόθεση, ἀφοῦ καί ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική Πατρίδα μας, εἶναι ὑπεύθυνη γιά τίς πολλές ἐκτρώσεις πού καθημερινά γίνονται. **Εἶναι δέ πνευματικά καί θεολογικά ἀπαραίτητο, νά τό θεωροῦμε ὡς κάτι πολύ δικό μας, δική μας συλλογική πτώση, κατάντημα, ὥστε καί νά μετανοοῦμε ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες.**

Μέ πόνο γιά τήν Πατρίδα καί τό μέλλον της μιλοῦσε κι ὁ **ἅγιος Παῖσιος** γιά τό μέγα πρόβλημα τῶν ἐκτρώσεων:

“... χρειάζεται νά κινηθῆ ἡ πολιτεία, ἡ Ἐκκλησία κ.λπ., ὥστε νά ἐνημερωθῆ ὁ κόσμος γιά τίς συνέπειες πού θά ἔχη ἡ ὑπογεννητικότητα (σ.σ. ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ἐκτρώσεων). Οἱ ἱερεῖς νά ἐξηγήσουν στόν κόσμο ὅτι ὁ νόμος γιά τίς ἐκτρώσεις εἶναι ἀντίθετος πρὸς τίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ γιατροὶ πάλι ἀπό τήν δική τους πλευρὰ νά μιλήσουν γιά τούς κινδύνους πού διατρέχει ἡ γυναῖκα πού κάνει ἔκτρωση...”

Ὅταν παραβαίνῃ ἓνας ἄνθρωπος μιὰ ἐντολή τοῦ Εὐαγγελίου, εὐθύνεται μόνον αὐτός. Ὅταν ὁμως κάτι πού ἀντίκειται στίς ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται ἀπό τό κράτος

νόμος, τότε έρχεται ή όργη του Θεού σε όλο τó έθνος, για να παιδαγωγηθώ."

(Λόγοι Δ', Οικογενειακή Ζωή, έκδ. Ι. Ήσυχ. Σουρωτής, 2004, σ. 78)

Ό δέ μακαριστός Γέροντας τής Μονής μας [π. Γεώργιος \(Καψάνης\)](#) πού πολύ άγωνίσθηκε παντοιοτρόπως κατά των έκτροσεων, έγραφε χαρακτηριστικά:

"Βλέπω τό πλήθος τών άμβλώσεων, όπως και τήν νομιμοποίησί τους, ως τό μεγαλύτερο άμάρτημα του νέου Έλληνισμού. Άμάρτημα μέ τό όποιο άνασταυρώνουμε τόν Υίο του Θεού. Άς προσευχώμεθα όλοι έκτενωσ να ύπάρξη συναίσθησις τής φοβεράς άποστασίας και μετάνοια, πριν ό Πανάγαθος Θεός από άγάπη και για τήν διόρθωσί μας μάς στείλει κάποια βαρεία παιδαγωγική δοκιμασία".

(Περιοδ. Ό Όσιος Γρηγόριος, άριθμ. 11, 1986, σ. 66)

ΜΕΤΕΚΤΡΩΤΙΚΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑ

Γι' αυτό άλλωστε και ή άγάπη του Θεού, από άμετρο πόνο και από πόθο για τόν καθαρισμό τών ψυχών πού ενέχονται για τήν φοβερή αυτή πράξη, επιτρέπει τά χειρότερα ίσως **σωματικά, ψυχολογικά και πνευματικά συμπτώματα** πού άκολουθοούν για πολύ καιρό μετά τήν διάπραξη της. Αυτά πού στήν σύγχρονη ψυχιατρική άποκαλούνται "μετεκτρωτικά σύνδρομα".

Παραθέτω αύτούσια λίγα λόγια τής πιστής όρθόδοξης **Χριστιανής Αμερικανίδας Vera Faith Lord**, ως πολύ βεβαιωτικά τών παραπάνω, μέσα από τήν προσωπική τραγική της έμπειρία μετά τήν έκτρωση του παιδιού της:

"... τó μητρικό ένστικτο, τó ισχυρότερο, τó πιό άκαταμάχητο πού γνώρισε ποτέ ή άνθρωπότητα, είναι ζωντανό και παρόν σε όλες τίς γυναίκες, είτε τó θέλουμε είτε όχι. Τό τί πιστεύουμε ή δέν πιστεύουμε, άλλά δέν έχει καμιά σημασία. Κάποια χρονική στιγμή μετά τήν άμβλωση, τó μητρικό ένστικτο έμφανίζεται παντοδύναμο. Έρχεται μία στιγμή, μία φοβερή στιγμή, πού όλα μέσα μας γνωρίζουν άκριβώς τί έχουμε κάνει. Άσχετα μέ τó «πολιτικά όρθό» όνομά του πού του δώσαμε, άσχετα πίσω από όποιον εύφημισμό τó έχουμε κρύψει. Εκείνη τήν στιγμή ξέρουμε, ότι έχουμε πάει ενάντια στον Θεό και σ' όλη τήν φύση και έχουμε σκοτώσει τó ίδιο μας τó βλαστάρι... Όλες μας επιλέξαμε άπρόθυμα τήν άμβλωση, για χίλιους-δυό φαινομενικά καλούς λόγους, έτσι ώστε να μη χρειαστεί ν' αλλάξουμε τήν ζωή μας. Και τί μεγάλη είρωνεία! Από τήν στιγμή πού τó μωρό πέθανε, ή ζωή μας, για χίλιους-δυό τρόπους δέν είναι ποτέ πια ή ίδια..."

Καθεμιά πού «ἐπιλέγει» νά πάει κόντρα στήν φύση καί νά σκοτώσει τὸ ἴδιο τὸ παιδί της (τό βλαστάρι της), καταδικάζει τὸν ἑαυτό της σέ ἰσόβια κάθειρξη στό περιοριστικό «κελλί» τῆς ἀπομόνωσης πού λέγεται Μετεκτρωτικό Σύνδρομο. Μὲ τὸ νά ἀρνεῖται νά πιστεῦη ὅτι εἶναι φυλακισμένη, δέν σημαίνει ὅτι καί θά καταφέρει ὥστε νά ἐξαφανισθοῦν τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς, (νά ἀλλάξη δηλ. τὴν πραγματικότητα, ὅτι τάχα τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς δέν ὑπάρχουν)!...”

[\(Vera Faith Lord, Δέν μοῦ ἐπιτράπηκε νά θρηνήσω...\)](#)

“... Πιστεύω ὅτι κυρίως βαθειά μέσα μας ὅλοι γνωρίζουμε -πραγματικὰ γνωρίζουμε- ὅτι ἡ ἔκτρωση εἶναι φόνος στήν πιὸ τρομακτική του μάλιστα μορφή. Λέγοντας στὸν ἑαυτό μας ὅτι εἶναι ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἀπλὰ διαψεύδουμε τούς ἑαυτούς μας. Ὅλα τὰ προσεκτικά μακιγιάζ πού ἐπινοοῦμε γιὰ νά καλύψουμε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, (τελικά) καταλήγουν σέ ἀποτυχία. Ἀφοῦ τὸ γνωρίζουμε ὅπως πράγματι εἶναι. Καί αὐτὴ ἡ καθαρὴ ψυχικὴ γνώση δέν μπορεῖ νὰ ἐξαλειφθῇ ἢ νὰ ἐκκριθῇ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν τάχα ωραίων ἐκλογικεύσεων πού γίνονται πάνω στὴ γῆ...”

Ἀφοῦ σκότωσα τὸ μωρό μου, ὅλη μου ἡ ζωὴ ἔγινε ἓνα αὐτο-μίσος... δέν σκότωσα τὸ φυσικὸ σῶμα μου, ὅπως εἶχα σκοτώσει τὸ παιδί μου· ἀντ’ αὐτοῦ ἐπιχείρησα συναισθηματικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτοκτονία... ὑπῆρξαν πολλὲς φορές πού κυριολεκτικὰ δέν γνώριζα τὸ πρόσωπο πού ἔβλεπα στὸν καθρέφτη. Τὸ αὐτο-μίσος χρωμάτιζε τὴν κάθε στιγμή μου στὸν ὕπνο καί στό ξύπνιο μου. Ἦταν σὰν νὰ εἶχα πατήσει ἓνα ἀόρατο κουμπὶ αὐτοκαταστροφῆς.

...Ἡ αὐτοεκτίμησή μου εἶχε ἐντελῶς ἐξαφανιστεῖ. Ὅλα τὰ πράγματα πού μοῦ ἄρεσαν νὰ κάνω στήν παλιὰ ζωὴ μου, ἦταν πλέον ἀπαγορευμένα γιὰ μένα· δέν θά ἐπέτρεπα στὸν ἑαυτό μου ἀπόλαυση. Ὁ ὕπνος χωρὶς ὄνειρα ἦταν ἡ μόνη μου ἀνάπαυλα, καί δέν ἐρχόταν κι αὐτός συχνά. Ὅταν προσευχόμουνα, τὸ ἔκανα κρυφά: προσευχόμενον νὰ πεθάνω, ἀπλὰ νὰ σταματήσω νὰ ὑπάρχω. Πίστευα στήν μετὰ θάνατον ζωὴ καί ἤξερα ὅτι ἡ ἴδια ἡ κόλαση δέν θά μπορούσε νὰ εἶναι καθόλου χειρότερη ἀπὸ τὴ ζωὴ πού βίωνα.

Ὁ πόνος θά μέ περίμενε καί θά μοῦ ἔστηνε ἐνέδρα σὲ ἀπρόσμενες στιγμές. Μιά σκηνηὴ στήν τηλεόραση, ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἓνα βιβλίο - πάντα σχετικὰ μὲ κάποια χαμένη εὐκαιρία γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ γίνῃ μητέρα. Θά κυριευόμουν τότε ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν βασανιστικῶν λυγμῶν πού εἶναι περισσότερο σὰν σπασμοὶ παρά κλάμα. Ἦθελα ἀπλὰ νὰ ξαπλώσω, νὰ πάω γιὰ ὕπνο, καί νὰ μὴ σηκωθῶ ποτέ. Ἔχω ζήσει σ’ αὐτὴ τὴν αὐτο-ἐπιβληθεῖσα κόλαση γιὰ δεκαἕξι χρόνια...” (Vera Faith Lord, Τὸ κακὸ τῆς ἀμβλωσης)

Τελικά μέσα ἀπὸ ἀνείπωτες ὀδύνες, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καί τὴν καλὴ της προαίρεση καί εἰλικρίνεια, ἀξιώθηκε νὰ φθάσῃ σὲ ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ μετάνοια,

ἀποκατάσταση και εἰρήνη βοηθώντας κι ἀγωνιζόμενη, ἱεραποστολικά μάλιστα, πολλές ἄλλες ψυχές, νά ἀπέχουν ἀπό τέτοιες καταστρεπτικές πράξεις κι ἐμπειρίες.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ, ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ: ΤΟ ΘΕΙΟ ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΜΑΣ

Ὅσο χαμηλά κι ἂν πέσουμε, ὑπάρχει πάντα ἡ δυνατότητα μετανοίας. Γιατί νά κοπιάζουμε μάταια και νά πάσχουμε χωρίς τὴν μετάνοια, πού μπορεί ὅλα νά τὰ μεταμορφώσει ἐν Χριστῷ; Μὲ τὸν Θεό ὑπάρχει πάντοτε ἡ μεγάλη εὐκαιρία τῆς διορθώσεως. Μποροῦμε νά ἐγερθοῦμε, νά ὀρθοποθήσουμε.

“... τὸ αἶμα Ἰησοῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας” (Α΄ Ἰω. α΄, 7).

Ὁ Θεός μας, δέν εἶναι ὅπως διαστρεβλωμένα κάποιοι ἐνδεχομένως πιστεύουν, ὅπως ὁ κόσμος μακριά ἀπὸ τὴν ἀλήθεια θεωρεῖ. Ὁ Θεός-Πατέρας μας, ὁ Θεός τῶν Ἁγίων, εἶναι:

“... οἰκτίρμων και ἐλεήμων... μακρόθυμος και πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνησιεῖ· οὐ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν οὐδὲ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν...” (ψαλμ. ρβ΄, 8-12)

Ἐάν μὲ μετάνοια ἐξομολογούμαστε τίς ἁμαρτίες μας, ὁ Θεός εἶναι πιστός και δίκαιος, γιὰ νά μᾶς συγχωρῇ τίς ἁμαρτίες και νά μᾶς καθαρῆ ἀπὸ κάθε ἀδικία. Ἄν ὅμως λέγωμε ὅτι «δέν ἁμαρτήσαμε», τότε τὸν παρουσιάζουμε ὡς ψεύτη, και ὁ ἅγιος λόγος Του δέν ἐνεργεῖ τὴν συγχώρηση, τὴν κάθαρση και τὸν ἁγιασμό σέ ἐμᾶς”. (βλ. Α΄ Ἰω. α΄, 9-10)

Γι’ αὐτό κι ἐμεῖς δέν κρύβουμε τὴν ἁμαρτία μας, τὴν ἀποκαλύπτουμε πρῶτα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας και τὴν ἐξομολογούμαστε στὸν ἅγιο Θεό ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας Του, τῶν ἱερέων Του: *“... ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω...”*, *“... τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ και μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου”*. (50^{ος} Ψαλμ.)

“Τὸ κυριότερο εἶναι νά μὴν λέτε ψέματα στὸν ἴδιο σας τὸν ἑαυτό . Αὐτός πού λέει ψέματα στὸν ἑαυτό του και πιστεύει στό ἴδιο του τό ψέμα, φτάνει στό σημεῖο νά μὴ βλέπει καμιά ἀλήθεια οὔτε μέσα του οὔτε και στοὺς ἄλλους. Κι ἔτσι χάνει κάθε ἐκτίμηση γιὰ τοὺς ἄλλους και κάθε αὐτοεκτίμηση. Μὴν ἐκτιμώντας κανέναν, παύει νά ἀγαπάει.

Και μὴν ἔχοντας τὴν ἀγάπη, ἀρχίζει νά παρασέρνεται ἀπὸ τὰ πάθη... Ἔτσι φτάνει

στήν απόλυτη κτηνωδία, και όλα αυτά επειδή λέει συνεχώς ψέματα στους άλλους και στον έαυτό του”.

(Φ. Ντοστογιέφσκι, Στάρετς Ζωσιμάς, Άδελφοί Καραμάζωφ)

Ο Θεός ανέχεται, υπομένει την παράβασή μας και υποβαστάζει τον πεσόντα άνθρωπο. Μας βοηθεί δίδοντάς μας ευκαιρίες για μετάνοια, έως ότου μέσα από τις κάθε είδους πίκρες μας στην “χώραν τήν μακράν” (βλ. Λουκ. ιε΄, 13) αποφασίσουμε την επιστροφή μας. Και τότε, πάντοτε Αύτός με πολύ μεγαλύτερη χαρά και αγαλλίαση **μάς δέχεται κι από έμας τους ίδιους, πού απολαμβάνουμε την αγάπη Του. **Είναι Αύτός πού στον καιρό της μεγάλης ανωριμότητός μας, μιās νόθου έλευθερίας μας, συγκαταβαίνοντας μάς άφηνε να κάνουμε τά θελήματά μας, να λαμβάνουμε τις παράλογες αποφάσεις μας, έμας πού άρνούμεθα τις σωτήριες έντολές Του. Και τά υπέμενε και τότε από αγάπη όλα αυτά από μέρος μας, ώστε να τά ένθυμούμαστε άργότερα και με ταπείνωση πλέον να μή κινδυνεύουμε να ξεστρατίσουμε ξανά από κοντά Του.****

Άπό Αύτόν τον Θεό-Πατέρα λοιπόν **όλα συγχωροϋνται με την μετάνοιά μας, όλα τακτοποιοϋνται.** Και οι πτώσεις μας, στην “πρό Χριστού” άσωτη ζωή μας μποροϋν να συντελοϋν κατόπιν άκόμη και στην ωφέλειά μας. Έξάγει κέρδος τελικά από όλα ο Θεός, όπως όμορφα συνεπέρανε ο **άγιος Παΐσιος:**

“Οί πολὺ ἁμαρτωλοί, ἂν γνωρίσουν τὸν ἑαυτὸ τους, ἔχουν φυσιολογικὰ καὶ πολὺ ὑλικὸ γιὰ ταπείνωση. Ἡ κάθε πτώση εἶναι φυσικὰ πτώση, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὑλικὸ γιὰ ταπείνωση καὶ προσευχή. Οἱ ἁμαρτίες, ἂν ἀξιοποιηθοῦν γιὰ ταπείνωση, εἶναι σὰν τὴν κοπριά πὸν ρίχνουμε στὰ φυτὰ. Γιατί νὰ μὴ χρησιμοποιοῦνται λοιπὸν κανεὶς αὐτὸ τὸ ὑλικό, γιὰ νὰ λιπάνη τὸ χωράφι τῆς ψυχῆς του, γιὰ νὰ γίνῃ γόνιμο καὶ νὰ καρποφορήσῃ;”

(Λόγοι Γ΄, Πνευματικός άγώνας, έκδ. Ἰ. Ἡσυχ. Σουρωτῆς, 2004, σ. 123)

Έτσι μετά από πολύ τραυματικές περιπέτειες, με την μετάνοιά της ως ταπεινή συμβολή, ή ψυχή χαίρεται την άποθεραπεία και άποκατάστασή της στην κοινωνία του άγίου Θεού. **Έκλείπουν όχι μόνο οι τύψεις και όλα τά λοιπά σύνδρομα, αλλά ούτε καν οϋλή διακρίνεται από παλαιά τραύματα.**

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Μέσα στις προσωπικές μας όδύνες, και παρά την όμολογουμένως πολύ παρακμιακή

πνευματικά εποχή μας, οί βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί Ἕλληνες δέν λησμονοῦμε ὅτι εἴμαστε κληρονόμοι μιᾶς ἀγίας Παραδόσεως. Ἡ μικρή, μισοσβημένη ἔστω σπίθα τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ πού κρύβουμε στά σωθικά μας, ἔρχεται ὦρα πού ἀναδεικνύεται σχεδόν ἀπό τό πουθενά. Κι ἔνα **“Χριστέ μου!”**, **“Παναγία μου!”**, πού βγαίνει ἀπό μέσα μας, εἶναι δυνατόν νά ἀλλάξη ὅλο τό ἀπαισιόδοξο σκηνικό, τήν δυσοίωνα προοπτική τῆς ζωῆς. Κι ἔτσι γίνεται τό θαῦμα! Εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, πού φέρουμε ἀπό τό βάπτισμά μας, καί πού μένει ἀνεξίτηλη. Ἀπό τότε παλιά, πού μικροί εἴχαμε ἐνδυθῆ τόν Χριστό:

“Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε”.

Εἴμαστε τέκνα Χριστοῦ, ἄν καί ἀνάξια, ἀλλά πάντως τέκνα Του. Φέρουμε τήν σφραγίδα Του πάνω μας. Αὐτός εἶναι τό ἐνδυμά μας, ἡ ζωή μας, ἡ ἐλπίδα μας.

“Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν!”, ζοῦσε καί κήρυττε ὁ ἅγιος Πορφύριος.

Δέν γίνεται νά συνεχίσουμε, οί βαπτισμένοι Ἕλληνες, νά ζοῦμε δίχως Αὐτόν. Ἔρχονται πολύ δυσκολώτερα χρόνια. Θά χαθοῦμε χωρίς τόν Χριστό, θά ἐξαφανισθοῦμε ἀπό προσώπου γῆς...

Δέν γίνεται ὅμως νά χαθῆ ἔνα ἔθνος μέ τέτοια ἀναστήματα, μέ τέτοιους Ἁγίους: Ἱεράρχες, Μάρτυρες, Ὅσιοι, νέφη, ὀλόκληρες στρατιές Ἁγίων, ἄνδρες καί γυναῖκες κάθε ἡλικίας. Καί δέν εἶναι μόνο οἱ παλαιοί Ἅγιοι.

Εἶναι καί οἱ “δικοί μας”, τῆς ἐποχῆς μας, αὐτῆς τῆς πολύ δύσκολης ἐποχῆς. Εἶναι ὅλοι αὐτοί πού τούς γνωρίζουμε ἄλλοι ἀπό κοντά, ἄλλοι ἐξ ἀκοῆς. Κι εἶναι κι ἄλλοι πολλοί, σύγχρονοί μας, ἀφανεῖς, πού δέν τούς βάζει ὁ νοῦς μας. Ἁγιασμένοι κληρικοί, εὐλογημένοι Γέροντες, γιαγιάδες, παπποῦδες, παλιές κυροῦλες-δασκάλες μέ προσφορά στήν Πατρίδα ἀπό παλιά. Μέ κυρτωμένα ἀπό τά χρόνια καί τά βάσανα σώματα, ἀλλά μέ ἰλαρά, ὅσο καί δακρυσμένα στήν προσευχή πρόσωπα. Κι εἶναι κοντά μας ὅλοι αὐτοί. Εὔχονται γιά τήν Πατρίδα, γιά τά νιάτα, γιά τό παρόν καί τό μέλλον. Αὐτοί κρατοῦν τήν Χάρι πάνω τους καί στήν Πατρίδα. Εἶναι ἡ “καλή μαγιά” τοῦ γένους μας, ἡ ἀγία “ζύμη” τοῦ Θεοῦ.

Καί γνωρίζουμε ὅτι *“μικρά ζύμη ὅλον τό φύραμα ζυμεῖ”*. (Α΄ Κορ. ε΄, 6)

Ὁ ἅγιος Θεός μᾶς τούς ἔδωσε, ὅλη αὐτήν τήν πλειάδα τῶν σύγχρονων Ἁγίων Του, γιά νά στηριχθοῦμε πάνω τους καί νά ἀντέξουμε... Θά κάνουμε λοιπόν τόν κανόνα μας, θά πονέσουμε, θα κουραστοῦμε. Ἀλλά “πρῶτα ὁ Θεός” θά ἀντέξουμε, θά συνέλθουμε, θά μεταμορφωθοῦμε!

Ζητοῦμε ὅλοι συγχώρηση, πρῶτα γιά τά προσωπικά μας ἁμαρτήματα, μέ τά

όποια πονέσαμε και πονούμε τον Κύριο της δόξης. Ζητούμε τό έλεός Του για τίς πολλές, πάμπολλες έκτρώσεις τών Νεο-Έλλήνων. Καί έκ μέρους όσων δέν ήλθαν ακόμη “είς έαυτούς”. Έμεις από τώρα θά τό κάνουμε, καί για τίς δικές μας ψυχές καί γι’ αυτούς. Ό ένας για τόν άλλον! Δέν είναι κανείς άλλωστε καλλίτερος, τάχα έπειδή δέν έκανε τέτοιες άμαρτίες κι ούτε κατακρίνει κανείς τέτοιες πονεμένες άπ’ αυτήν τήν άμαρτία ψυχές. “Ό άναμάρτητος πρώτος τόν λίθον βαλέτω!”. (βλ. *Ίωάν. η´, 7*)

Έτσι **θά άντέξουμε μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ**, σ’ όλες τίς δυσκολίες, προσωπικές, οικογενειακές, συλλογικές, όλης τής Πατρίδας.

Τά λάθη μας, έκούσια καί άκούσια, μικρά ή μεγάλα, οί έπανειλημμένες άποτυχίες μας, ή συνεχής διαπίστωση καί βαθειά αίσθηση μέσα μας, ότι δέν πετυχαίνουμε τόν μέγα, μοναδικό σκοπό τής παρουσίας μας στόν κόσμο αυτό, νά γνωρίσουμε καί νά ένωθοῦμε μέ τόν πανάγιο Θεό, βαραίνουν πολύ τήν ψυχή μας, πονάμε. Κι όταν είλικρινά, κατάματα, υπεύθυνα άντικρύζουμε τόν άποτυχημένο έαυτό μας μέ άνάμνηση τής μεγάλης αγάπης τοῦ Μεγάλου Πατέρα, πού καί στίς άσωτείες μας ποτέ δέν παύει νά μάς αγαπά, άναρωτιόμαστε:

“Υπάρχει καί για μένα ακόμη χῶρος καί χρόνος για διόρθωση;”

“**Έτι ένι μετάνοια;**” “Άραγε υπάρχει ακόμη έλπίδα για μετάνοια, Θεέ μου;”

Καί τότε ως αύρα λεπτή άκούγεται ή άπάντησή Του:

“**Ένι, καί πάνυ ένι!**”, “Υπάρχει, καί πολλή μάλιστα!”

(άγ. *Ίωάν. Χρυσοστόμου, Λόγος περι Μετανοίας*)

Καί **γίνεται ή μετάνοια, ίαση καί θεραπεία μας**, χαρά μας, πανηγύρι. Αυτό πού είναι ό,τι πίο μεγάλο μπορούμε νά χτίσουμε στόν κόσμο αυτό, ή πίο ώραία δημιουργία μας! Η ταπεινή παρησία μας μπροστά στόν άγιο Θεό, ή έπανέναρξη τής συνομιλίας μας μαζί Του μετά τόν Παράδεισο, όπως σοφά καί σύμφωνα μέ τήν άγιοπατερική Παράδοση έλεγε ό έμπειρικός, άψευδής θεολόγος τοῦ άκτίστου Φωτός -σύγχρονός μας, Ρώσος Άγιορείτης- **άγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ**. (βλ. Οικοδομώντας τόν Ναό τοῦ Θεοῦ, *Ι. Μ. Τ. Προδρόμου, Essex Αγγλίας, τ. Γ´, σ. 137*)

Όσοι πολύ άμαρτήσαμε, πολύ πονέσαμε τόν άγιο Θεό, έχουμε μπροστά μας ένα πολύ δυνατό κίνητρο, ούράνια κλήση, μεγάλη εύκαιρία: Νά Τόν αγαπήσουμε πολύ καί νά κοπιάσουμε γι’ αυτήν τήν μεγάλη Αγάπη! Όστε νά γίνη, ό,τι είπώθηκε κι έγινε από τόν Χριστό σέ πολλές άγιες ψυχές, σέ μεγάλους Αγίους Του, πού πρίν σάν κι έμάς τόν είχαν πονέσει μέ

διάφορους τρόπους στην ζωή τους:

“ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησαν πολύ”. (βλ. Λουκ. ζ', 47)

Ἡ ἔκτρωση, ὁ φόνος τῶν ἀγέννητων τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἁμαρτία, εἶναι ἓνα πολύ λυπηρὸ, ἀπαίσιο γεγονός ἐπὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τὴν Ἱστορία. Τέτοιο πού ἡ ἀθάνατη ψυχὴ του πολὺ θά ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ εἶχε συμβῆ ποτέ. Ὅμως ἀποτελεῖ μία ὀδυνηρὴ πραγματικότητα, ἡ ὁποία δέν μπορεῖ μὲ τεχνικὲς ὑπεκφυγῆς καὶ ἀνευθυνότητος νὰ θεωρῆται ὡς “μὴ γεγονός” καὶ νὰ παραγράφεται. Γι' αὐτὸ καὶ δέν εἶναι δυνατὸν ἔτσι νὰ ξεπεραστῆ.

Ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀψευδὴς πείρα τῶν Ἁγίων μᾶς φανερώνουν, ὑποδεικνύουν καὶ θερμὰ εἰσηγοῦνται τὴν **μοναδικὴ λύση σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο: Τὴν ὀλόψυχή μας μετάνοια!** Τὴν “ἀναφορὰ” ἀπὸ μέρους μας αὐτοῦ τοῦ πολὺ μελανοῦ συμβάντος τῆς ζωῆς μας ἐπὶ τὴν ἄπειρη εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ-Πατέρα ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ταπεινὴ δηλ. προσφορὰ γιὰ ἄφεση, ἐξιλέωσή μας. Μ' αὐτὴν τὴν **γενναία κι ὑπεύθυνη πράξη μας σηματοδοτεῖται ἡ ἐπιστροφή μας ἐπὶ τὴν “Πατρικὴ ἐστία”.** **Γιὰ νὰ ἀρχίσῃ καὶ γιὰ ἐμᾶς ἡ μεγάλη χαρὰ “ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ”.**

Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τίς μητρικὲς πρεσβεῖες τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς Παναγίας Μητέρας μας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, αὐτὴν τὴν χαρὰ καὶ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ πολὺ ἐπιθυμοῦμε, κι ἐμεῖς οἱ ἐλάχιστοι μοναχοί, κι ἀπὸ τὴν καρδιά μας εὐχόμεσθε, στοὺς πολλοὺς, καλοὺς κι εὐαίσθητους ἀδελφούς μας, νέους καὶ μεγάλους, πού πόνεσαν κι ἀκόμη πολὺ πονοῦν γιὰ ὅσα συνέβησαν, παλιά ἢ πρόσφατα, σχετικὰ μ' αὐτὰ τὰ πολὺ ἀρνητικὰ ἐπὶ τὴν ζωὴ τους.

Καὶ ποιὸς γνωρίζει, πόσοι ἀπ' αὐτοὺς μέσα ἐπὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναγέννησή τους ἀλλὰ κι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, θά θελήσουν ἀργότερα καὶ θεάρεστα νὰ κοπιᾶσουν, ὥστε κι ἄλλες πολλὲς ψυχὲς ἔτσι νὰ λυτρωθοῦν καὶ νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη τοῦ Ἁγίου Πατέρα μας, ὁ Ὅποιος μόνος γνωρίζει νὰ συγχωρῆ, θεραπεύῃ καὶ εὐλογῆ ὅλα τὰ παιδιά Του!

Ἱερομ. Φιλόθεος

Ἱερά Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου, Ἁγίου Ὄρους

Ύπαπαντή τοῦ Χριστοῦ 2020

(Πηγή: afistemenaziso.gr)